

Εσύ και Ελεύθερος, σε πείσμα των εμπόρων

Πρωταγωνιστής και επίδοξο θύμα

σε παιχνίδι εμποροηλεκτρονικό.

Δέχομαι επίθεση.

Οδηγώ και ρίχνονται πάνω μου σα φλόγες.

Διέρχομαι μέσα από υπερμεγέθεις και φωταγωγημένες εμπορικές ταμπέλες.

Παρενοχλούν και απαιτούν την προσοχή μου.

Στρέφω το βλέμμα αλλού.

Μα είναι και εκεί.

Είναι πλέον παντού...

Χάνω μια ζωή.

Στα φανάρια πλησιάζουν κάποιοι και χωρίς να με ξέρουν μου δίνουν φέιγ βολάν.

Παρά το αρνητικό νεύμα μου, ρίχνουν δυο τρία στη σχισμή του παραθύρου.

Κοιτώ το πόσο μοιάζουν μεταξύ τους οι κολλημένες αφίσες στις κολόνες...

Ίδιος ο πολιτικός με τον επίδοξο λαϊκό βάρδο:

το βλέμμα αγέρωχο, συγκρατημένα χαρωπό και φωτεινό κοιτάζει το άπειρο.

Ίδια και η αφίσα της παράστασης του Προμηθέα Δεσμώτη με εκείνη της αναρχικής συλλογικότητας:

η πορεία πανομοιότυπη και διαχρονική για εκείνους που τολμούν να αμφισβητούν, κοινοποιούν τη φωτιά και καταλήγουν στον Καύκασο.

Αφήνω το αυτοκίνητο.

Περπατώ και εφορμούν οι ακροβολιστές.

«Θα κάτσετε;

Στο βάθος κήπος και στην κορφή ταρατσα!»

Ούτε λόγος για την ηρεμία του κήπου του πνεύματός μου.

Στα υπόγεια το ενάερο ταρατσάκι της ψυχής όλων μας.

Πάω να πάρω έναν καφέ,

μπας και δω αλλιώς την αλήθεια.

Μου δίνουν και κρουασάν.

«Προσφορά με τον καφέ...»

Μα δε θέλω κρουασάν άνθρωπέ μου.

Μπαίνω στο σπίτι.

Παρά τη μοναξιά μου,

από τα πολύ δύσκολα χρόνια, έχω πετάξει το χαζοκούτι.

Δεν το έχω μετανιώσει.

Είχε βεβαίως κάποιες φορές ωραία προγράμματα, μα με θύμωνε και με προσέβαλλε ο ύπουλος τρόπος του. Το ελάχιστο ωραίο και ποιοτικό ήταν απλώς το δόλωμα για να οδηγηθείς στο κακόγουστο και στο κατευθυνόμενο.

Διαφημίσεις, υποβαθμισμένες εθιστικές σειρές και μία απολύτως εκνευριστική «πνευματική αριστοκρατία» να αγωνίζεται αρειμανίως να διαμορφώσει την κρίση σου.

Το κάθε γεγονός προβάλλεται ανάλογα με την αξία τηλεθέασης.

«Αίμα, στέμμα, σπέρμα» κυριαρχούν.

Από κοντά και το υπερβάλλον συναίσθημα, σε βάρος πάντα της λογικής.

Αληθινό δεν είναι αυτό που γίνεται, μα εκείνο που προβάλλεται.

«Τους είδα με τα μάτια μου τους αστυνομικούς να τον κτυπούν.

Άκουσα τους πυροβολισμούς τους.»

«Μα δεν είναι έτσι. Μην πιστεύεις στις αισθήσεις σου.

Άκου και κοίτα τις γραβατομένες τηλεπερσόνες...»

Ακόμα και βασικές λειτουργίες όπως η μνήμη, υποβαθμίζονται, θίγονται και βάλλονται ανεπανόρθωτα...

«Δεν τα θυμάστε καλά.

Ο λαϊκός πρωθυπουργός μας δεν είχε ποτέ υποσχεθεί κάτι τέτοιο...»

Κι έτσι λοιπόν απέμεινα με το διαδίκτυο.

Ομολογώ ότι είμαι εθισμένος.

Μόλις μπήκα στο σπίτι, άνοιξα πρώτα το λάπτοπ και ύστερα το φως...

Μα κι εκεί εισβάλλει από παντού η επιθετικότητα του παγκόσμιου εμπορικού και αλλοτριωτικού δαιμονίου.

Όπου και να κινηθείς ανοίγουν παράθυρα.

«Δες κάτι άλλο από αυτό που θες.

Αγόρασε...»

Τα κλείνεις.

Ξανανοίγουν.

Δε θέλω.

«Μα είναι υπερπροσφορά.

Τελευταία ευκαιρία»

Μα δε θέλω!

Κτυπάει το τηλέφωνο.

Είναι από τη Vodafone.

«Είστε τυχερός.

Επειδή είστε καλός πελάτης, σας κάνουμε μείωση στο κόστος του λεπτού συνομιλίας.

Πείτε τώρα ότι δέχεστε για να καταγραφεί.»

«Μια στιγμή ρε παιδιά,
πόσο θα πληρώνω;»
«Μόλις πέντε ευρώ παραπάνω, αλλά θα έχετε τον διπλάσιο χρόνο ομιλίας!»
Μα εγώ δεν θέλω παραπάνω χρόνο ομιλίας.
Θέλω -έχω ανάγκη- πιο ποιοτικό τρόπο επικοινωνίας.
Μα πώς να με βοηθήσουν οι έμποροι;

Το τηλέφωνο ξαναχτυπάει:
«Ήμαστε από την τράπεζα.
Έχουμε προσφορά ένα δάνειο, για να μπορέσεις να ζήσεις.»
Άντε γαμηθείτε ρε.
Η ζωή είναι δικιά μου. Δεν οφείλω να την αγοράσω.
Ειδικά εσείς, άντε γαμηθείτε.

Ανοίγω την μπαλκονόπορτα.
Χαλαρώνω κάπως, περιποιούμενος το γεράνι που έχω στη γλάστρα.
Τον δύσκολο καιρό του Χειμώνα το είχα ξεγράψει.
Είχαν πέσει όλα τα φύλλα και είχε γεμίσει αράχνες.
Απλώς δεν έτυχε να το πετάξω.
Μα νάτο τώρα που λίγο - λίγο αναγεννήθηκε.
Πείσμα που το 'χει το άτιμο.
Όπως κι εμείς, έτσι κι αυτό,
υπάρχει μακριά από τη φύση του,
μα τα καταφέρνει γιατί συνεχίζει να την ακούει.

Βγαίνω στην είσοδο και ανοίγω το γραμματοκιβώτιο.
Φουλ στο διαφημιστικό.
Μηδέν στην συνανθρώπινη αυτή υπέροχη και ρομαντική επικοινωνία.
Σε αυτό έχω κι εγώ την ευθύνη μου.
Δεν προσπαθώ αρκετά. Αφήνομαι στον εαυτό μου.
Χάνομαι.
Φοβάμαι να ελπίζω.
Ξεδιαλύνοντας τα χαρτιά,
το βλέμμα μου πέφτει στο εμβληματικό «Γίνε κάποιος άλλος».
Πρόκειται για την (υπερ-)προσφορά ενός ινστιτούτου,
που μέσα σε δύο μήνες από караφλό σε κάνει μαλλιαρό.

Μα εγώ δεν θέλω να γίνω μαλλιαρός.
Μα, τι θα πει δε θέλεις;
Κάνε, πάρε, δώσε...
Άλλαξε.

Γίνε κάποιος άλλος.
Βάλε στήθος, κτίσε κοιλιακούς, διώξε τα περιττά κιλά,
γίνε ή τουλάχιστον δείξε αστός,
βάλε το σακάκι, κτίσε την εικόνα, διώξε την προφορά του τόπου σου,
διώξε τον εαυτό σου.
Είναι περιττός.
Θαύμασε αυτό που δεν είσαι.
Αγόρασέ το.
Όχι γιατί είναι πιο ωραίο από εσένα,
μα γιατί αυτό βολεύει το μιανό πορτοφόλι τους.

Πρότυπο στημένο στα εμπορικά μέτρα τους.
Από το που και το πώς γεννιέσαι
μέχρι και τον ορισμένο τρόπο κατάληξης.
(ορισμένο από τους «παμπόνηρους νάνους με τα κοιμισμένα σπαθιά»)
Από τα πρώτα βήματα, το παιδικό παπουτσάκι, το σχολείο και τη δουλειά
ως τις πιο προσωπικές στιγμές...
Πόσες φορές εξέφρασες στην έκθεση ιδεών τις ιδέες του συστήματος, κάνοντας τις
δικές σου να σιωπούν;
Τόσες και ο βαθμός που σου 'βαλε ο δάσκαλος...
(που γαμώτο, κανονικά θα έπρεπε να είναι εκεί για να πυρπολεί τα μυαλά των
μαθητών... «Το μυαλό είναι μια φωτιά που πρέπει να ανάψει. Όχι ένα δοχείο που
πρέπει να γεμίσει»)
Πόσες φορές ικανοποίησες την σύντροφό σου, ικανοποιώντας πρώτιστα το
φαλλοκρατικό πρότυπο του κυρίου με το ούισκι και το πούρο, κάνοντας να σιωπά η
δική σου ανάγκη να αγκαλιάσεις και να νιώσεις, απογειώνοντας τη σωματική ένωση
σε ψυχική και κρύβοντας για λίγο την αλήθεια της μοναξιάς σου;
Τόσες και ο βαθμός που θα σου βάλει η fashion κοινωνία, ακολουθώντας και
υπακούοντας στα 10 κριτήρια του έγκυρου Madame Figaro.

Το ξαναγράφω:
Από τα πρώτα βήματα, το παιδικό παπουτσάκι, το σχολείο και τη δουλειά
ως τις πιο προσωπικές στιγμές...
η ομορφιά της ζωής,
η ομορφιά της φύσης,
η ομορφιά σου,
η δική σου ομορφιά
γίνεται θυσία.
Θυσία στο άθλιο και νοσηρό πορτοφόλι τους.
Είναι ανθρωποφαγία
τ' ακούς;

Απεχθάνονται οι έμποροι τη φύση,
γιατί όντας δική σου φύση,
σε κάνει να χαίρεσαι και να αισθάνεσαι όμορφα με τον πιο ανέξοδο τρόπο.
Που να σε αφήσουν να τη δεις αυτή την ομορφιά;
Τι θα κάνουν μετά αυτοί, αν ο καθένας μας ζει με αυτό που είναι;
Τι ανάγκες αλλαγής θα εφεύρουν να πουλήσουν;
Κι έτσι την αμφισβητούν.
Η ομορφιά σου,
η δική σου ομορφιά λένω
γίνεται θυσία.
Θυσία στο άθλιο και νοσηρό πορτοφόλι τους.
Game over.

Κι εσύ τι κάνεις;
Σε βλέπω να κινείς νευρικά και ανυπόμονα το δάχτυλό σου πάνω στο smartphone...
Μα δε θα σωθείς έτσι, όσο κι αν ψάξεις.
Άλλη ζωή δε θα βρεις εκεί κι ούτε φως.
Το φως που σου δείχνουν είναι ψεύτικο.
Θυμήσου τον Μύθο του Σπηλαίου.

Είναι ανθρωποφαγία.
Το καταλαβαίνεις;
Μέρα με τη μέρα σε τρώνε...
Προσπάθησε εσύ να ελέγχεις όλα αυτά τα «αναγκαία» επικοινωνιακά μέσα,
χρησιμοποιώντας τα με τον τρόπο που έχεις πραγματική ανάγκη και επιθυμία.
Προσπάθησε να μη σε ελέγχουνε αυτά.
Δεν είναι άλλωστε λίγες οι φορές που έχεις καταφέρει να τα χρησιμοποιήσεις για το
δικό σου καλό και τους δικούς σου σκοπούς, στρέφοντας την κάννη αυτού του
παρανοϊκού συστήματος στον εαυτό του.
Μην αφήνεσαι βορά στα εμπορικά τους δαιμόνια και σαγόνια.
Δεν τους αξίζεις.
Δεν τους αξίζεις, τ' ακούς;
Μα δεν είσαι εύκολη λεία
και δεν χωνεύεσαι εύκολα εσύ.
Το βλέπω στο ότι ακόμα με διαβάζεις.
Το βλέπω στα μάτια σου.

Κλείσε για λίγο (για αρχή)
την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, το κομπιούτερ, το κινητό, το τάμπλετ
και όποιον άλλον Δούρειο Ίππο μηχανεύονται για να εισβάλλουν μέσα σου.
Κι ύστερα, αντί να τρέξεις στους ψυχολόγους,

ακολουθώντας και προσπαθώντας να γλιτώσεις από την τρέλα που επιχειρούν να σου επιβάλλουν,
συνάντησε αυτούς που επιλέγεις και αγαπάς.
Κι ύστερα άνοιξε ένα παράθυρο πραγματικό, που να κοιτά στη φύση.
Άνοιξε ένα παράθυρο που θα σε καταλαβαίνει και θα σε νιώθει,
μοιάζοντας με τον πιο χρωματιστό καθρέπτη.
Κι ύστερα απλά και ανθρώπινα
τραγούδησε
μαζί τους και μαζί του,
όντας εσύ,
όντας ελεύθερος.
Γιατί μόνο έτσι αξίζει να είσαι και να ζεις:
Εσύ και Ελεύθερος.

ΥΓΡ.: «Το σύστημα, εγώ και η αλήθεια»

Συζητήσεις και ερωτήσεις:

«Πώς θέλεις να ζήσεις;».

Ατομικές εξαγγελίες και όνειρα:

«Εγώ έτσι θα ζήσω».

Νουθεσίες και συμβουλές:

«Έτσι είναι καλό να ζήσεις».

Νόμοι και επιταγές:

«Έτσι θα ζήσεις ... Θεσ δε θεσ...

Έτσι πρέπει να θεσ να ζήσεις...».

Κρυφή ή φανερή ομολογία και κατάθλιψη:

«Η ζωή που δεν έζησα».

Η αλήθεια:

«Η ζωή που αφέθηκα να μη ζήσω».

Απεικόνιση του Μύθου του Σπηλαίου